

BIBELSK TRO

*Fritt, uavhengig
tidsskrift
på evangelisk-
luthersk grunn*

Nr. 1
November
1992
1. årgang

PÅ **BIBELENS** Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag: Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliets frie løp kan nå ut og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftenes vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds hellige Ord, gitt ved Den Hellige Ånds inspirasjon, troydig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotstigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftenes ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den

norske kirkes bekjennelsesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdig gjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehus-holdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og konsulent Karstein Øvstebo.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avdelingsleder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleiv Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogdal, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen og avdelingsleder Olav Stokka.

Faste medarbeidere:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tveråli, misjonsskole-lærer/dr. theol. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-
luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:

Postboks 264, 4350 Nærø

Abonnement og gaver:

Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer Kristian Byberg

Utkommer 6 ganger i året
(1 nummer i 1992)

Årsabonnement (ut 1993):
Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

*Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter for øvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.*

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Opplag: 5.000

Layout: Narve Holmen
Steinkjer Trykkeri AS
077 63 000

Nr. 1

November 1992:

På Ordets grunn

Leder. Olav Hermod Kydland

Side **2**

Bibelsk Tro

Redaksjonelt

» **3**

Mitt lys og min frelse

Andakt. Reidar Eriksen

» **4**

Samtale med Kristoffer Fjelde

Vitnemål og teneste

» **5**

Guds Ords inspirasjon

Bibelforum. Arvid Joramo

» **7**

Tidsaktuelt

Bokklipp

» **10**

Bibelkritikk og bibeltroskap

Fra troens slagmark

Niels Ove Vigilius

» **11**

Klare signal i forvirra tid

Bokmelding. Olav Toft

» **13**

Sjelesørgeriske sannheter

fra Romerbrevet

Bibelsk sjelesorg. Norvald Yri

» **14**

Krykkene

Dikt. Olav Nergård

» **16**

Profeten Hoseas

Bibelstudieserie. Guttorm Raen

» **17**

En evig rettferdighet!

Trossannhet. Kristoffer Fjelde

» **19**

Om Skriften

Aktuelt emne. Uttaleklipp

» **20**

Neste nummer

Bibelsk Tro planlegges å komme ut med neste utgave i løpet av januar måned 1993.

På Ordets grunn

«Hvorfor larmer hedningene. Og hvorfor grunner folkene på det som fåfengt er?» (Sal 2,1).

Leder

Disse spørsmålene angir to karakteristiske trekk som har preget menneskene gjennom alle tider: På den ene siden larm, uro og ufred, og på den andre siden nytteløse og fåfengte tanker og ideer. Ja, profeten Jesaja sammenligner de ugudelige med «det opprørte hav. Det kan ikke være stille, og bølgene skyller opp gjørme og mudder» (Jes 57,20).

Den som lever borte fra Gud, vil nemlig være sin egen herre og lovgiver. Derfor er parolen, bevisst eller ubevisst, rettet mot Herren og hans salvede: «La oss sprengne deres bånd og kaste deres rep av oss» (Sal 2,3).

Når menneskene ikke kjenner til, eller har forlatt eller forkastet den levende Gud, får dette alvorlige konsekvenser både for individet selv og for alle områder av menneske- og samfunnslivet. Derved blir også den åndelige situasjonen et personlig problem: «Når grunnvollene nedbrytes, hva makter da den rettferdige?» (Sal 11,3).

Verdens lys

Heldigvis er ikke alt sagt med dette. Jesus sier: «Jeg er kommet som et lys til verden for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket.» (Joh 12,46). Gud være takk for hver enkelt som har blitt revet ut av mørket, og som har tatt imot Jesus Kristus som Frelser og Herre og har fått fred med Gud og fred i hjertet. «For hvor syndenes forlatelse er, der er liv og salighet», sier Luther. Vi vil gjerne være med å peke på Jesus, Guds lam, som har båret verdens synder.

Det er gjennom Ordet vi møter Kristus. «Bibelen taler til meg om Jesus, og Jesus overbeviser meg om at Bibelen er Guds Ord, som jeg kan stole på i liv og død» (prof. Carl Fr. Wisloff). Jesus Kristus er Skriftens midtpunkt. Han er dens subjekt og dens objekt. Det vil si at han taler i Skriften, og Skriften taler om Ham.

Gjennom Bibelens ord åpenbarer Den Hellige Ånd Kristus for oss. Da Den Hellige Skrifts egentlige forfatter er Guds Hellige Ånd, er den Guds inspirerte og autoritative Ord til oss i dag, ja, til evig tid (se Joh 10,35; 1. Tess 2,13; 2. Tim 3,16; 2. Pet 1,21).

Denne overbevisning er det vi har som er med og gir ut dette bladet, som har fått navnet «Bibelsk Tro».

Veilede

Med Bibelen som kilde, grunnlag, norm og utgangspunkt ønsker vi å veilede både i læremessige og moral-ske spørsmål. Vi vil fremme sann og sunn oppbyggelse gjennom Guds eget Ord. Og vi er av den oppfatning at det er nødvendig å nøye vurdere og bedømme religiøse og åndelige strømninger/bevegelser, tidsaktuelle tanker og ideologier. Skriften minner oss om å rive ned «tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud», og ta «enhver tanke til fange under lydighet mot Kristus» (2. Kor 10,5).

Følgelig vil vi kjempe mot all liberal og bibelkritisk teologi, for den «leser korrektur» på Guds ufeilbarlige Ord og «forkynner en annen Jesus» (sml. 2. Kor 11,3-4). Vår bønn er at vi kan gjøre dette på en ydmyk og sindig måte til hjelp for den enkelte.

Noen av dem som leser dette, tenker gjerne som så: Har vi ikke nok tids-skrifter og blader? Kanskje det, men vi tror det er både rom for og nødvendig å markere et klart vitnesbyrd i en tid som er preget av mye åndelig forvirring. Vi som står bak dette tiltaket, kjenner på at vi har et kall til å minne om at de troende er kalt til å «stride for den tro som en gang for alle er blitt overgitt til de hellige» (Jak 3).

«Den gamle bedehuslinja»

Vi vil gjerne peke på det viktigste, men heller ikke glemme farene i en ond og vanskelig tid, hvor nesten alt «flyter» i samsvar med tidsåndens innflytelse. På en positiv og byggende måte og med en sjælesørgerisk hensikt vil vi gjerne – etter beste skjønn – være med å veilede det bibeltroende

Bibelsk Tro

I flere år har det vært arbeidet med tanken om å gjøre noe for det bibeltro kristenfolk, f.eks. ved å utgi et tidskrift, for muligens å hjelpe og oppmunstre dem som i dag er i nød og sorg over utviklingen innen kristenheten. Først nå har dette lagt seg til rette.

Redaksjonelt

Tidsskriftet Bibelsk Tro er et fritt og uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn utgitt av Stiftelsen «På Bibelens Grunn».

Vi er takknemlige for og vil gjerne ta vare på arven fra pietistisk og lavkirkelig vekkelse i nyere tid, det vil si etter reformasjonen.

Formålet med Bibelsk Tro er å fremme en bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske kirkes bekjennelsesgrunn.

Dette vil vi konkret forsøke å gjøre ved å presentere artikler og annet stoff som har følgende målsetting:

- Å være til hjelp og støtte for det bibeltro kristenfolk.
- Å underbygge og formidle Bibelens autoritet.
- Å utbre bibelsk forkynnelse og lære ved bibelstudieserier og oppbyggelige stykker.

lekskifte på «den gamle bedehuslinja». Det vil si ved en usviklig troskap mot Kristus og Hans Ord, og legge vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Dette vil vi også vise i praksis ved å la flere få skrive i tidsskriftet, og ved ulike typer stoff som fremmer det oppbyggelige og veiledende siktemål som vi har pekt på. Synspunkter, tanker og spørsmål tar vi gjerne imot i brev til redaksjonen.

Vi vil understreke at «Bibelsk Tro» er et fritt og uavhengig tidsskrift på evangelisk/luthersk grunn. Initiativtakerne er engasjert i ulike kristelige organisasjoner, og vil fortsatt gjøre en

- Å vurdere tidsaktuelle spørsmål ut fra kristen synsvinkel.
- Å peke på og imøtegå ubibelsk lære og dermed holde fast ved Calmeyer-gatelinjen.

Flere faste spalter vil gå igjen i hvert eller annenhvert nummer av Bibelsk Tro. Vi har dessverre ikke fått plass til alle i første nummeret.

Vi vil også ha en egen spalte hvor vi trykker brev fra leserne. Her vil vi gjerne ha respons fra den enkelte leser. Vi må be om at en skriver kort, maksimum 300 ord. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg og gjøre et utvalg blant det innkomne. Vennligst merk brevet med «Fra leserne» dersom du ønsker at det skal trykkes.

Bibelsk Tro vil komme ut seks ganger i året – ett nummer vil være et eget påskenummer.

Redaksjonen ser fram til et godt samarbeid med sine leser og er takknemlig for forbønn.

innsats på den plass Herren har satt den enkelte.

Dette er også med på å gi oss frimodighet til å be om forbønn for dette tiltaket og dem som står bak det. Vi er helt avhengige av at Gud vil lede og gi oss visdom og råd ved sitt Ord.

Vår bønn er at vi kan få være til hjelp, oppbyggelse og trøst for den enkelte i bygd og by, i samsvar med en av apostelen Paulus' siste formaninger til de troende: «Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære.»

OLAV HERMOD KYDLAND

Mitt lys og min frelse

*Herren er mitt lys og min frelse,
hvem skulle jeg frykte? Herren er
mitt livs vern, hvem skulle jeg
engstes for?*

Sal 27,1.

Mitt lys og min frelse – mitt livs vern, det er Herren. – Og når det er sant, hvilken grunn har jeg så til frykt og angst i livet?

Andakt

Dette er den ekte og sanne kristne tro som alene kan gi den rette frimodighet og styrke. Det er ikke hovmodstanker salmisten skriver. Heller ikke står dette som uttrykk for et kristenliv uten anfektelse eller motgang. Tvert imot. Han som vitner dette kjenner vel til kamp og fristelse, synd og fall, motstand og fiender. Det er en del av hans hverdag. Og han er selv i dyp anfektelse når han sier dette. Det vitner budskapet i salmen om. Han er syndig og skitten og kjenner sin utroskap. Ja, han kjenner seg forkastet av Gud. (v. 9).

Likevel er hans frimodige vitnesbyrd så ekte og sterkt. Hvordan er det mulig? Det har først og fremst sin grunn i at han har satt sin lit til Guds løfter. I all sin nød har han vendt seg til Guds løfter. Ja, han minner faktisk Gud om dem (v. 8). Da får han se at hans frelsesgrunn ikke finnes i ham selv: Den ligger utenfor ham selv og er uavhengig av han. For hans frelse ligger i løftet om Messias, frelseren som skal komme. Dette er den frelsesgrunnen som er konstant og som holder under alle livets forhold for hver den som har tatt sin tilflukt til den.

Dette er budskapet til alt Guds folk gjennom dette salmeordet. Guds evige frelsesråd er evig uforanderlig. For det har sin grunn i Jesus som verdens lys. «I ham var liv, og livet var menneskenes lys.» (Joh 1,4).

Som kristen skal jeg få leve i dette lyset som mitt livs element. Og jeg skal få vandre i lyset, slik han er i lyset, og jeg skal få ha del i alt hva Guds løfter inneholder. For de er alle bundet til Jesus (2. Kor 1,20).

Dette er Guds nådes lys i mitt liv. Selv kom han inn i mitt mørke og kalte meg ved Evangeliet. Jeg fikk et møte med Jesus. Det ble et avslørende møte, der jeg fikk se min synd og kjenne min nød. Men så fikk jeg også se hvem Jesus var. Han har tatt seg av min sak. Jeg fikk min synd slettet ut og fikk livet i et ordnet forhold hos Gud. For en nåde! – «Jeg er verdens lys», sier Jesus. «Den som følger meg, skal ikke vandre i mørke, men ha livsens lys» (Joh 8,12).

Det er uendelig stort å få eie livsens lys. «Jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor intet godt», sier Paulus. Det er bare ved Ordets lys han kan komme til en slik erkjennelse. Men så kan han også si: «Jeg vet på hvem jeg tror.» Å kunne si dette er å eie livsens lys.

I lyset fra Guds Ord får jeg se at dette er en konstant og uforanderlig tilstand. Også når dagene er mørke og vanskelige. «Når han vandrer i mørket, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud.» (Jes 50,10). – Guds Ord er vårt sanne lys og vår ledestjerne. Det er «en lykt for vår fot og et lys på vår sti.» – Skal jeg få eie livsens lys og ikke gå meg vill på min vandring, må Guds evige, sanne Ord få være mitt livs vern. Ordet er den største skatt og rikdom. Det tar aldri feil.

Å eie Guds Ords lys er største lykke noen kan eie. Lykkelig det folk som eier og tar vare på det. Vender vi oss bort fra dette lyset, vil mørket snart ruge over landet igjen. Guds Ords lys er vårt eneste håp. – Vi må la det lyse i våre hjerter, og vi må holde lyset klart skinnende for folk og land.

REIDAR ERIKSEN

Samtale med Kristoffer Fjelde

Vitnemål og teneste

Kristoffer Fjelde, du vaks opp i ein kristen heim i Rogaland. Er det noko du særleg vil nemna av det du fekk med deg heimefrå?

Eg fekk oppleva då mor og far vart frelse i vekkjinga i 1928. Eg var den eldste i ein barneflokk som vart ni. Berre 4 år var eg. Emmisær John Ulland kom heim med ei bok med gullsnitt i ei svart øskje. Gullet vart slite bort, men eit gull av «anna» karat frå ei anna verd la seg inn i sjela frå denne boka, den første boka heime som vart mykje nytta: Bibelen, Guds Ord.

Eg hugsar at nyfrelste var med mor og far heim frå formiddagsmøtet sundag. Då dei hadde ete, bøygde dei kne ved pinnestolane på tregolv. Ein av dei nyfrelste var far til Odd Geir Norland. Då dei reiste seg frå bønestunda, song dei: «Han sökte meg i nåde.» Og koret: «Nåde at han fant meg, kjærighet som vant meg. Nåde at han bar meg til sin fold...»

Eg fekk med meg denne nauda over dei ufrelste heimafrå; det var gråt over dei som gjekk på vegen til fortapinga, og glede over dei som vart frelse. Andakta var eit fast punkt i heimen. Me lærte å be. Me lærte å sjå på den syndige verda slik ho er. Vi møtte alvoret med to utgangar på livet. Vi måtte ikkje verta liggjande att på vegen. Det var stor sorg når dei heime høyrdde at nokon vart liggjande etter på vegen.

Det hende at far og mor kom heim frå møte og kunne til dømes ikkje hugsa kva det stod det som emissären hadde

tala om. Eg kan hugsa at eg måtte slå opp i bibelsoga og finne staden der det står om Jesus som stilte stormen. Undet stykket stod det kvar det var å finne i Bibelen. Og i lyset av oljelampa bladde mor og far opp i Bibelen og las om Jesus, stormen og havet.

Far var smed på Stålverket og mor var mor. Nokre stormar vart det også på deira livsferd. Dei er framme no.

Nest Gud har eg mor og far å takka at eg vart berga gjennom dei unge år. Fridomen og samfunnet fylgte meg då eg drog ut frå heimen. Bedehusarven og vekkjingsluftha fekk eg med meg heimefrå.

Ein dag fekk du sjå deg løyst og fri. Korleis gjekk det til?

Eg gjekk i sjette klasse og var 13 1/2 år. Det var i 1938. Det var vekkjing heime. Ho tok heile bygda. Eg var vakt og kalla. Og kjempa imot. Eg kjende det slik at Jesus sto i hjartedøra. Ei makt ville skyva han ut. Ei anna makt ville skyva han inn. 30. mars same året seig eg på kne saman med dei truande på bedehuset. Straks kjende eg fred og kvila. Far var ikkje med på møtet den kvelden. Han var på ettermiddagskift på Stålverket og var ferdig kl. 22.00. Men på heimvegen frå møtet den kvelden, kom me til å gå i lag dei siste hundre metrane der i belgmørket. Far var ein mann av få ord, men sterkt og streng. Ris på blanke baken hadde eg ogso fått, velfortent. No kom me nett over ei lita bru. Der kjende eg

far sin arm rundt meg. Han hadde allereide høyrt kva som hadde hendt. Smeda-armen klemde meg inn til far si side og eg høyrdes desse orda i mørket: «Det var rett det du gjorde i kveld, guten min!»

På skulen neste dag var det nokre som «mobba» meg fordi eg hadde blitt «kristeleg». – Dei meinte sikkert ikkje noko vondt med det, men eg på mi side kjende i same stund glede frå ordet om at me skal berre gle oss når me vert spotta for Jesu skuld – ein underleg kjensle som var ny for meg.

Ein dag eg var ute på åkeren med hest og kjerre, hadde eg med Det nye Testamente i skinn, som eg hadde fått av far og mor. I ein pause tok eg det opp frå bukselomma, slo opp og trefte på dette verset: «Men alle dei som tok imot han, dei gav han rett til å bli Guds barn» (Joh 1,12). Då eg etterpå heldt fram med steinhentinga, tenkte eg at Jesus som stod midt i hjartedøra, han hadde eg teke imot den kvelden eg bøygde meg for hans kall. Eg trudde at då var eg frelst. Men det vart so klårt for meg då eg las ordet der ute på åkeren, og eg undrar meg over dette.

Vekkjinga heldt fram. I forkynninga og på vitnemøta var det tale om «skikkeleg» syndenaud, «skikkeleg» død for lova, frigjort og løyst, ja, «skikkeleg» omvending. Den som ikkje er sjuk, han har ikkje bruk for lækjar.

Eg vitna ofte på vitnemøta. Men eit av punkta om dette som skulle vera «skikkeleg» beit seg fast i meg: *Eg hadde ikkje skik-*

keleg syndenaud. Eg kom på at eg ikkje måtte lata vere å vitna, for då kunne dei andre tru at det var noko gale med meg. Og eg vitna og vitna. Det myrknar til og vart vanskelegare for meg. Eg høyrdet røysta som sa: «Du er ikkje frelst, for du har ikkje skikkeleg syndenaud.»

Ein kveld reiste eg meg på møtet og ba om forbøn. Etter møtet kom ein av emissærane, ein eldre, bort til meg og spurde: «Kva er det som er gale, Kristoffer?» «Eg trudde det var sant det som står i Joh 1,12, at dei som tok imot han, dei gav han rett til å verta Guds barn, men eg har ikkje syndenaud», svara eg. «Ja, men Kristoffer då. Det er ikkje syndenauda som frelser deg. Det er Jesus!» svara emissären. Eg gløymde ikkje den stunda. Eg har alltid vore ein stor klattemakar til åtru meg frelst.

I dag er ikkje problemet syndenauda, i dag er det vel meir dette å få tru at nåden dekkjer over all mi synd. Eg må sitera eit vers: «Jeg bærer et kjød, dets liv er min død. Det piner og plager hver dag. Å elske og tro, i nåden å bo er alltid min sværeste sak.» Eg vil også visa til songen: «Vik ei fra mitt hjerte.» (Sjå Sangboken nr. 476) Vidare har det vore godt for meg å lesa det Luther skriv til Gal 3,23 i Galaterbrevskommentaren. Her står det mellom anna om lova si tid og nåden si tid.

Du fekk din plass i veneflokken på bedehuset. Var det naudsynt for deg?

Det er umogleg i ord å tolka kva veneflokken på

bedehuset har hatt å seia for meg den tida eg budde heime. Det er fleire enn den tvilande Tomas som har ropa ut: «Min Herre og min Gud» – då Jesu vener var samla og Jesus unta kom til dei.

Eg tenkjer på den tida då vekkjinga braut i folket. Me såg at folk frå alle lag vart frelste. Me merka at «profet-kappa» på ein særleg måte vart «slengd» over emissären: Guds Ande var nær. Guds folk glede seg. Dei ufrelste skalv. Og vekkjingssongen tona som om heile bedehusflokken var nyfrelst.

Den første julehelga etter vekkjinga i 1938 var det mest umogleg å ha gang rundt juletreet. Dei gamle julesongane vart vekkjingssongar, ja, nyfrelste-songar. Alle måtte vitne når me gjekk rundt juletreet: «Han er frelser min!» Vanlege songar vart julesongar: «La meg få høre om Jesus – herligste sang på vår jord!» «Jeg vil prise min gjenløser», «En underfull frelser jeg eier», for berre å nemna nokre få.

Det vart vitnemøte, bønemøte, nådegåvene spratt fram. Det ålmenne prestedøme i funksjon, både forkynnara heime og misjonären som reiste ut vaks fram av vekkjinga.

Den kristne heimen og den åndelege heimen i bedehuset med emissær-forkynninga har gjeve meg grunnlaget for kristenlivet og tenesta for heile mitt liv.

(Framhald neste nr., der stikkord m.a. er studietid (MF), bibeltillit, Rosenius, forkynninga.)

Guds Ords inspira- sjon

AV ARVID JORAMO

*Bibel-
forum*

«Men bli du i det du har lært og er blitt overbevist om. Du vet jo hvem du har lært det av, og helt fra barndommen av kjenner du de Hellige Skrifter, som kan gjøre deg vis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Hele Skriften er inspirert av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkommen, satt i stand til all god gjer ning» (2. Tim 3,14-17).

Skriften alene

Det har alltid stått kamp om Bibelen. Angrepene på Bibelen/Guds Ord, på bibelsk forkynnelse og kristen livsstil har vært mange og økende i styrke. Mange slags oppfatninger og bibelsyn har gjort seg gjeldende.

Det vi vil bygge på og understreke i denne artikkelen, det er Bibelen som Guds ufeilbarlige og autoritative Ord. Skriften alene er kilde og norm for tro og liv, den eneste kilde til kunnskap om kristen tro og kristent liv. Den er også kraften til og formidler av dette liv (Heb 4,12 og andre steder).

I innledningen til Konkordieformelen (1577) sier reformasjonsfedrene: «Vi tror, lærer og bekjenner at den eneste regel og rettesnor som all lære og alle lærere skal prøves og dømmes etter, er de profetiske og apostoliske skrifter i Det gamle (GT) og Det nye Testamente (NT), slik det står skrevet: «Ditt Ord er en lykt for min fot og et lys på min sti.» (Sal 119,105.) Og Paulus sier: «Selv om en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet

evangelium enn det vi har forknyt dere, han være forbannet.»

Dette vil vi slutte oss til. Og i kampen for å fremme en urokkelig tillit til Skriften må vi stå på – i bønn og forkynnelse.

Hellig overlevering

«For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok...» Her bruker apostelen Paulus ord som uttrykk for mottakelse og overlevering av et hellig budskap. 1. Kor 15,1 flg. Se også 1. Kor 11,23-25. Sml. 2. Pet 3,2; Heb 2,1-4. Se også Luk 1,1-4 og 1. Tess 4,1-2.

Vi har ikke originalmanuskriptene verken til GT eller NT, men en rekke håndskrifter. De variasjoner man måtte finne i disse er vesentlig av ortografisk, språklig og stilistisk art og har således litten eller ingen betydning for innholdet i GT og NT. Vi kan være sikker på at vi har de Ord som er innblåst av Gud, fordi vi kan regne med at Gud har ledet utviklingen av nedskrivningen.

I denne sammenheng kan vi også merke oss at når det gjelder hellig tradisjonsstoff blant jødene, så ble dette overlevert fra slekt til slekt gjennom en utvalgt autorisert skare av skriftlærde. Alt ble lært utenat, og ikke et ord skulle gå tapt eller legges til. Det var en overlevering som var under streng kontroll og omsorgsfullhet.

Skriftens autoritet – støtestenen

Vi grunner Skriftens autoritet på dette at den er det inspirerte Guds Ord, men særlig i de siste par

hundre år har Skriftens troverdighet blitt anført. Den såkalte historisk-kritiske forskning, som har vært anvendt i bibelforskningen i denne tid, har hatt vanskelig for å komme til rette med åpenbaringsordets forhold til Bibelens historisk-menneskelige side. Problemet har vært å si: Bibelen er Guds Ord. Her finnes en masse nyanser – fra den mest moderat-konservative fløy til en svært liberal holdning på venstre side. Man er tilbakeholdende med å tale om Skriftens inspirasjon.

Skriftens inspirasjon er bibelsk, forutsatt og bevitnet i Skriften selv. Det er ikke noe som teologer har funnet på. Ett av de viktigste ord i denne sammenheng er 2. Tim 3,16 flg. Her brukes ordet «theopneustos», som betyr «Gud-åndet», eller «innblåst av Gud».

Jesu forhold til Skriften

Vi ser altså at Skriftens inspirasjon er noe som Skriften selv omtaler.

I GT leser vi at Moses og profetene fikk befaling om å skrive ned de åpenbaringene de fikk (2. Mos 17,14; 5. Mos 31,24; Jer 30,2; 36,2; Jes 8,1; Hab 2,2).

En meget viktig og avgjørende ting når det gjelder inspirasjonen og vårt forhold til Den Hellige Skrift, er hvordan Jesus tok stilling til Skriften. Jesus må være vår autoritet også når det gjelder bibelsynet – det gjelder både GT og NT.

En rett teologi kjenner tegnes ved at man i sin lære om Skriften ikke vil ha noe annet utgangspunkt enn det syn som NT

sier Jesus hadde på Skriften.

Jesus understreket meget klart og sterkt at det som står i GT er Guds Ord. Alt var forpliktende Guds Ord for Jesus. Enten han siterte fra Mosebøkene, Salmene eller profetene, så gjorde han det med samme tillit. Et meget viktig sted i så måte er Luk. 25,24 flg. (merk v. 27 og 44. Se også Joh 5,46-47; 10,35. Sml. også Matt 5,17-19; Luk 16,17; Matt. 24,35; Luk. 21,33).

Vi merker oss at Jesus slo tilbake alle djevelens angrep med Ord fra Skriften (GT) (Matt 4,1-11).

Da Jesus leste fra profeten Jesajas bokrull i synagogen i Nasaret (Luk 4,16 flg.), var dette et avsnitt som er direkte tale i «jeg»-form. Så sier Jesus at dette er nå blitt oppfylt der for forsamlingens ører. Dette betyr at det er Kristus som taler på dette sted i GT. Rent generelt vil vi si at Kristus er Skriftens subjekt (den som taler) og dens objekt (den som det tales om). Han er Skriftens «jeg» fra begynnelsen til enden. Derfor kan Kristus i NT si: «Jeg sier dere.» Og han kan tale om «mine ord», «mine bud», «mitt åk», «min byrde» osv. Se også Luk 16,31.

Apostlenes forhold til Skriften

Så leser vi altså i Luk 24 at Jesus åpnet Skriften for sine disipler, så de kunne forstå dem rett og ut fra det synspunkt at Jesus er Skriftens kjerne og stjerne. «Dere er vitner om dette», sa han (v. 48), nemlig om det som står skrevet i De Hellige

Skrifter i GT, og som skal danne bakgrunn og utgangspunkt for disiplenes vitnetjeneste, skriftlig og muntlig: – at «Messias måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag og at i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag, fra Jerusalem av» (v. 46 flg.).

Til denne store gjerning fikk de utrustning (v. 49). De hadde før fått kallet til apostelembetet (Matt 10,1 flg.; Luk 6,13).

Flere steder i evangeliene viser oss hvordan Jesus gir uttrykk for at apostlene på en særlig måte skulle formidle Guds Ord. Dette skulle skje ved guddommelig inspirasjon i likhet med de gammeltestamentlige fattere – profetene (Luk 10,16. Sml. Matt 10,40).

Ånden skulle veilede dem til hele sannheten: Joh 14,26; 16,12 flg. Sml.. Joh 15,26-27. Se også Joh 17,6-8; 14,17; 18,20; 20,21-23.

Sammen med profetene danner apostlene grunnvollen for den kristne menighet, der hjørnestenen er Jesus Kristus selv (Ef 2,20). Apostlene inntok den samme stilling til GT som Guds Ord som Jesus hadde. De hadde jo lært det av ham, deres Herre og Mester. 2. Tim 3,16 flg.; 2. Pet 1,19-21; 1. Kor 15,3-4.

Apostlene var seg bevisst at det Ord de fikk, var Guds Ord. Det som ble åpenbart for profetene, er det samme som nå er forkynnt for Herrens tjenere i den nye pakt – apostlene (1. Pet 1,10-12; Heb 2,1-4). Apostlenes ord (bud) blir likestilt med profetenes ord (2. Pet 3,2). Og dette Ordet (budet) har apost-

lene fra Herren og Frelsen.

Det som Paulus forkynner, hevder han klart og tydelig å ha mottatt ved at Jesus Kristus åpenbarte seg for ham. Gal 1,11-12. Sml. 1. Kor 11,23; 15,1 flg. Se også Ef 1,9-10; 3,2-10. Sml. Kol 1,26-27. Se også 1. Kor 2,10-13; 1. Tess 2,13 (sml. 1,5), Åp 1,1, 3,9; 11,19; 22,18.

Vi ser altså at det er ikke oppdiktede sagn som apostlene kommer med i NT, men det som de har vært øyenvitner til, og det som de har fått ved åpenbaring. Se 2. Pet 1,16 og 1. Joh 1,1-3. Dette var Paulus så overbevist om at han lyser forbannelse over dem som kommer med noe annet evangelium (Gal 1,8-9).

Mer om inspirasjonen

De er tre sider ved inspirasjonen vi vil understreke:

1. Hele Skriften er Gud innblåst. Det betyr at Gud er forfatteren av Skriften. Det er ikke de menneskelige redskaper – profeter og apostler – som først og fremst har æren for resultatet, men han som har brukt redskapene. Skriften er hans produkt/resultat. Det er Ord fra den levende Gud og derfor er det levende Ord.

2. Bibelen viser oss med all tydelighet at selv om Ånden innga forfatterne hva de skulle skrive og måten de skulle skrive det på, så satte han ikke profetenes og apostlenes menneskelige personlighet ut av betrakting. Det guddommelige og menneskelige ved Skriften er en enhet, som ikke inne-

bærer at Skriften er feilaktig, eller at det menneskelige skulle være en hindring for det guddommelige. Skriften er et under og den er en underfull forening av guddommelig og menneskelig.

At de hellige forfattere gransket sine kilder, har vi et tydelig uttrykk for hos Luk 1,1-4. Skriften er blitt til ved mennesker som guddommelige instrumenter. Skriften er på samme tid et menneskelig og et guddommelig dokument.

3. Den bibelske lære om inspirasjonen innebærer at Den Hellige Skrift er Den Hellige Ånds verktøy i dag. Det betyr at det er mulig for leseren å oppleve Skriftenes inspirasjon slik som mennesker har gjort til alle tider. Guds And taler gjennom Skriften. Han har tatt bolig i Skriften for å bli der for alltid. Slik er Skriften en levende bok. Den er ikke bare et vitnesbyrd om Kristus, men vi møter Kristus personlig i Skriften.

Skriftens enhet og sentrum

Vi har sagt at hele Skriften er inspirert av Gud – det gjelder både GT og NT.

Det er den ene og sanne Guds Hellige Ånd som har inspirert og står bak alt som er skrevet i GT og NT.

Dette betyr at Skriften utgjør en enhet – den er en. Det er altså nøye sammenheng mellom De Hellige Skrifter. NT inneslutter De Hellige Skrifter under benevnelsen «Skriften» (i entall). De enkelte skriftene i Bibelen er altså ikke skilt fra hverandre, de er ikke uav-

hengige av hverandre. Men de danner tilsammen denne enhet som kalles Skriften.

Skriftens tale er entydig. Det gjelder både GT og NT. Det er den samme Gud som står bak hele Skriften/Bibelen. Derfor kan ikke Skriften framvise forskjellige oppfatninger om samme ting. Den er ikke mangetydig, for Gud kan ikke motsi seg selv.

Man kan også si det slik at Den Hellige Skrift utgjør en slags åndelig bygning – et tempel. På grunnvollen har man lagt sten på sten inntil templet er blitt fullført. I sentrum av dette tempel står Jesus Kristus. Han som er både grunnvoll og toppsten.

Da Jesus samtalte med de to disipler på vei til Emmaus etter hans oppstandelse (Luk 24), utla Han for dem det som står skrevet om ham i hele GT. Han henviste til bok etter bok gjennom hele Skriften. Og han pekte på hva som er sentrum i dette tempel – nemlig *Kristus!*

Det er en klar sammenheng mellom profetien i GT og oppfyllelsen i NT. Alle skriftene i GT bærer fram et klart Kristus-vitnesbyrd – et vitnesbyrd om frelsen i Kristus. Det betyr naturligvis ikke at alle skriftene i GT taler like klart om Kristus som f.eks. evangeliene og Romerbrevet taler klart om Kristus, men det er slik at NT ligger skjult i GT, men GT blir åpenbart i NT.

Skriften er klar

Skriften er ikke uklar og dunkel slik at den ene tolking kan være like god som den andre. Bibelen sier selv at den er klar:

Tidsaktuelt

«Om vi skulle antyde et bilde av den åndelige situasjon i folket vårt i dag, virker det som om natte-mørket er på sig innover oss. Vi kjenner det iblant som om vi skulle stå på randen av et stup.

Bok-klipp

For sovn innebærer at vi blir påvirket av denne verdens ånd. Der gudslivet ikke blir fornyet, blir vi lik denne verden. Levestandard og velferd kan komme til å knekke oss åndelig. «Fordi deres beite var godt, ble de mette, og da de ble mette, opphøyet de seg i sitt hjerte, og så glemte de meg» (Hos 13,6).

Her står vi ved en lov i åndens verden. Folk kan blandles av mørket. Den som lefler med synden og verdens vesen, forblindes. Den moderne bibelkritikk nedbryter tilliten til Guds Ord. Hvor lenge skal det åndelige fangenskap være?

En stor del av kristenheten i dag er død for Guds Ord. Vår største åndelige fare er den moderne teo-

«Profetordet» er som en lampe som lyser på et mørkt sted (2. Pet 1,19). Eller tenk på alle de andre steder i Bibelen der det tales om at Guds Ord er «lys» og «åpenbaring». Uklarheten ligger på vår side (1. Kor 2,14). Det er først når sløret blir dratt bort fra våre øyne at vi forstår Skriften rett (2. Kor 3,14-18).

Hvis Bibelen ikke er klar, er det meningsløst å

logis syn på synden og på Jesus (Ludvig Hope).

Vår generasjon har miste festet i Guds Ord. Derfor blir vi rike på synspunkter, men fattige på standpunkter.

Hans Erik Nissen sier: Forståelsen av hva et liv med Jesus i troen er, har gjennomgått en skjebnesvanger forandring. Derfor vil vi også i de kommende år oppleve en stadig økende ringeakt for forkynnelse, bibelundervisning med sjælesørgerisk sikte og bønnemøter. Våre møter, stevner og samlinger vil i stadig høyere grad bli preget av underholdning – konsertkristendommen »

LEVENDE FOR-KYNNELSE ELLER TOMME ORD

Dag Risdal
Nico forlag

«Det spiller ingen rolle om vi ser på den kommende katastrofen som Guds dom (som den virkelig er) eller som uunngåelig kaos. Dersom ikke de kristne

tale om Skriften alene. Da måtte vi ha noe ved siden av som kunne klargjøre den. Men at Skriften er klar betyr ikke at den er lett. Den krever fordyppelse – og ikke minst er det nødvendig med Åndens opplysning.

La oss da be om å få lese Bibelen – Guds Ord – med troens øye. Vi vil gå til Bibelen med troens forutsetning. Denne forutsettning er at Gud har talt

forandrer seg og slutter å tilpasse seg denne verden, kommer katastrofen helt sikkert til å komme. Men hvis konservative kristne skal kunne reagere og gå imot denne utviklingen, vil det gå ut over den kristne samstemmigheten som er så viktig for mange. Likevel må noen være modige nok til å dra en linje og gå imot det som er galt. Det må gjøres i kjærlighet, men klart og tydelig og i full offentlighet.

I stedet for å lytte til de ulike nye formene tidsånden tar der den rullen stadig videre på sin selvutstukne kurs, må vi lytte til hva Bibelen sier. Den gir oss sann frihet innen visse rammer og et liv som møter våre dypeste behov.

Å tilpasse seg verden rundt oss i vår tid er den verste form for verdsighet som tenkes kan, i ordets rette betydning. Og dessverre må vi si at det stort sett er dette mange kristne har gjort. »

SKJEBNETIME

Francis A. Schaeffer
Ansgar forlag

mange ganger og på mange måter til fedrene gjennom profetene. I den nye pakt har han talt gjennom Sønnen. Og Kristus har gitt oss apostler som har talt Guds Ord til oss i den nye pakt. Og at det som Jesus har sagt, har endegylding betydning og autoritet for oss, også det som han har sagt om Skriften og hvordan vi skal bruke den.

Bibel-kritikk og bibel-troskap

AV NIELS OVE VIGILIUS

Fra
troens
slag-
mark

Slått med blindhet
Rådwillhet og lammen-de uvissitet er på mer enn én måte et karakteristisk kjennetegn på vår tid og vår generasjon. Det gjelder ikke minst med tanke på religiøse og moralske forhold. Mennesket «vandrer i mørket og vet ikke hvor han går, for mørket har blindet hans øyne» (1. Joh 2,11)

Hvor kommer vi fra, hvorfor er vi her og hvor går vi hen? Menneskers tanker om dette er vidt forskjellige. Noen sier én ting, andre noe annet, og andre igjen kommer med en tredje, helt annerledes oppfatning. Hva skal vi da tro og gjøre? Er det i det mulig for oss å vite noe sikkert om det første, de siste og de evige ting?

Én ting står i hvert fall helt klart: Hadde vi bare menneskers ord å holde oss til, ville vi for alvor befinne oss i mørke, pris-gitt uvissitet. Vi ville famle i blinde og ikke kunne vite noe sikkert om den innerste hemmelighet i hele vår tilværelse. Mange i vår tid mener at nett-opp dette er vår situasjon som ingen religion, filosofi eller ideologi kan hjel-pe oss ut av. Tvert imot stadfestes det av den kjensgjerning at det finnes så mange forskjellige og innbyrdes motstriden-de ideologiske, filosofiske og religiøse oppfatninger.

Som hjord uten hyrde

Men hva så med kirken? Vender vi oss til den, kan vi vel få et klart og entydig svar på de mest grunnleggende og avgjørende livsspørsmål?

Det er helt avhengig av hva vi forstår med «kir-

ken». Dersom vi med dette tenker på våre nordiske folkekirker eller andre ytre kirkесamfunn og organisasjoner, så er vi ille hjulpet. Også her lyder det mange forskjellige og innbyrdes motstridende røster om hva som er sannhet, selv i de mest sentrale og avgjørende spørsmål angående kris-ten tro og livsførsel.

Som kjent uttalte Luther en gang at selv et barn på sju år kan gi oss svar på spørsmålet om hva kir-ken er: Den er de får som hører Hyrdens røst og følger ham! Men tenker vi på vår egen kirke eller andre ytre kirkesamfunn i dag, så har de mer likhet med en adsprettet hjord som ikke har noen hyrde. Fårene flakker forvillet omkring, og mange av dem faller i hendene på tyver og røvere, eller blir et lett bytte for ulvene som går på rov.

En engelsk kirkemann foretok for noen år siden en rundreise til mange kirker i forskjellige deler av verden. Etter sin hjem-komst sammenfattet han sine inntrykk i følgende uttalelse: «Vi har mistet Guds Ord, og vi kan ikke finne det igjen.» Med andre ord: Vi er blitt som en flokk forvilledede sauer, som verken selv kan finne vei, eller er lenger i stand til å skjelne mellom den gode hyrdes røst og alle leiekarenes. Denne ka-rakteristikken er helt rammende også med tanke på vår aktuelle åndssituasjon.

Årsaken

Hvorfor har vi denne si-tuasjonen? – For meg er det ingen tvil om at den kjente anglikanske teolo-

gen J. I. Packer har rett når han skriver om dette: «Det skyldes jo ikke at Bibelen ikke lenger blir lest eller studert i våre evangeliske kirker. Den både leses og studeres ganske mye. Men ulykken er at vi ikke lenger vet hva vi skal bruke den til. Idet vi er som hypnotisert av de problemer den rasjonalistiske bibelkritikken har reist, er vi ikke lenger i stand til å høre Bibelen som Guds Ord. Den bibelkritiske teologi har i sin hovmodig stolthet gjort gjeldende at vi er visere enn våre fedre var, og at vi er kommet til en riktigere erkjennelse og innsikt i bibelspørsmål enn den de hadde. Derfor kan vi heller ikke mer lese Bibelen slik som de gjorde, men må basere vårt bibelstudium og vår bibelforståelse på den historiske bibelvitenskapens «sikre» og «urokkelige» resultater, idet vi gir rom for og tar tilbørlig hensyn til de bibelske forfatteres menneskelige ufullkommenheter og feiltagelser.»

Bibelkritisk teologi er utvilsomt en av de årsaker som er sterkest medvirkende til at den umiddelbare og reservasjonsløse tillit til Bibelen som Guds Ord er blitt undergravet i en slik grad at den er gått fullstendig tapt for de fleste. I stedet har mennesker lært å innta en kritisk vurderende og bedømmende holdning til det som står skrevet i Bibelen: Er dette virkelig Guds Ord, eller er det bare menneskers? Er denne betrading virkelig troverdig, eller er den ikke? Har Jesus virkelig sagt dette,

eller er det bare lagt i munnen av den første menighet? Og så videre.

Som eksempel på dette skal her bare nevnes et enkelt lite avsnitt fra en av de lærebøker som i dag er mest brukt på våre lærerskoler i Danmark. Det dreier seg om E. Thestrup Pedersens bok om «Jesus forkynnelse». I forbindelse med en drøfting av spørsmålet om hvorvidt Jesus anså seg selv for å være Guds Sønn og Messias eller ikke, skriver Thestrup Pedersen blant annet: «Noen fortolkere hevder at Menneskesønnordene er uekte. Den historiske Jesus har aldri talt om Menneskesønnen... Andre går inn for at noen av Menneskesønnordene er ekte, mens en del er tillagt ham av tradisjonen. Som regel erklærer man den andre gruppen (ordene om lidelsen) for sekundære. Derimot mener mange at den første gruppen (de eskatologiske ord) er ekte, likevel ofte forstått slik at Jesus ikke tenker på seg selv, men på en forløser- og dommerskikkelse som en gang skal komme fra Gud. Først etter påske identifiserer menigheten den kommende Messias med Jesus. Men det kan ikke legges fram avgjørende historiske grunner for at synoptikerne har tatt feil i dette viktige tradisjonsspørsmål...» Og så videre.

Dette er bare ett av utallige eksempler på den uvisshetens sump av forskjellige og innbyrdes motstridende menneskelige hypoteser, antakelser og sannsynlighetsberegninger som den såkalte bibelkritikk etterlater oss

i. Der havner vi uunnngåelig, så sant man ikke lenger uten videre mener å kunne godta og bøye seg for bibelordets likeframme og bokstavelige mening, men i stedet må innta en kritisk vurderende og bedømmende holdning til troverdigheten og gyldigheten av de bibelske beretninger og utsagn. Da er det slutt med trosskapende og trossyrtende forkynnelse under det fortegn som har guddommelig myndighet og absolutt autoritet, og er forunderlig befridende; «Så sier Herren!» Vi står tilbake med et kaos av antakelser og gjettninger som bare er menneskelige. Det er den «kvikkands» som bibelkritikken kaster oss ut i, og som ingen makter å frigjøre seg selv fra når man først har havnet der. Man synker bare dypere og dypere ned jo mer man kjemper for å gjøre seg selv fri.

Veien fram

Det eneste som da kan redde og berge oss, er at Herren selv griper fatt i oss med sin allmektige, frelsende hånd og holder oss fast, idet han igjen lar våre føtter finne fotfeste på hans Ords faste og urokkelige klippegrunn. Det skjer i det øyeblikk vi får nåde til igjen å høre det guddommelige sterke og myndige «Så sier Herren!», som ikke er tømt for sin realitet og det innhold som alene har kraft til å frelse: Det skjedde! Det gjorde Gud! Det er fullbrakt!

Den eneste vei som fører fram, går gjennom omvendelse fra all bibelkritikk til sann bibel-

Klåre signal i forvirra tid

For omlag to år sidan kom det ut eit skrift med tittelen «*På Ordets grunn. – Grunnlag og prinsipper for lekemannsarbeidet – Et opprop til kristenfolket i Norge.*» Det er lite i volum, men viktig i innhald. Underskrivarane er Hans Haugland, Arvid Joromo, Olav H. Kydland, Peder Mork, Guttorm Raen og Norvald Yri.

Bokmelding

I forordet vert det fortalt om bakgrunnen til dette heftet. Det vert på den eine sida vist til utviklinga i Den norske kyrkja i dei seinare åra, noko som og merkest innanfor dei friviljuge organisasjonane. Mange er rådville og undrast kva som er lekemannsrørsla sine «ideal».

På den andre sida vert det peika på at det samstundes føregår ei åndelag oppvaking i kristenfolket, ein veksande trang etter å vita kva bibelsk kristendom er.

Det vert vidare nemnt mange henvendingar frå truande i djupaste naud over åndsstoda i folket vårt. – Åtak på Guds Ord, på bibelsk forkynning og kristen livsstil har auka i styrke. Bibelkritisk teologi har fått innpass også i deler av lekemannsrørsla og bedehusarbeidet.

Boterådet vert at ein ved bøn om visdom frå Gud gjer alt ein kan – ved Guds nåde – til at Guds ufeilande Ord kan halda autoriteten sin i dei truande sine samlingar, i forkynning og undervisning.

For meg var det ei stor glede å lesa dette skrif-

tet, og eg vart djupt takksam for at dei som står attom oppropet fekk mot og vilje til å stå fram med så klåre signal i vår uklares åndssituasjon.

Av emne som heftet tek for seg kan nemnast: Bibelen si eigenart og autoritet, forkynning, grunnleggjande frelsessanningar, likestillingssideologi, kyrkjesy, misjon og økumenikk.

Oroppet har fått svært god respons i media.

Matte mange få tak i dette heftet og lesa det grundig. Her er hjelp å få for ansvarsmedvitne vanlege kristne og for folk med leiaransvar både i bedehus og kyrkjeleg samanheng.

OLAV TOFT

PÅ ORDETS GRUNN

25 sider, Antikkforlaget, 4350 Nærø, 1990

trobskap. Vi finner ingen vei som fører fram, før vi søker tilbake til det punkt hvor vi først vek fra den rette veien: Da vi lyttet til forføreren som sa: «Har Gud virkelig sagt?», og begynte å tvile på troverdigheten av Guds Ord.

Vi har Kristi egne ord for at profeters og apostlers ord er Guds eget, helt igjennom pålitelige og urokkelige ord til oss (Joh 10,35; Luk 10,16). Han er den gode hyrde, og hans ord er den gode hyrdes røst.

Valget for oss står mellom Kristus eller kritikerne, mellom den gode hyrdes røst og leiekarenes.

Sann bibeltroskap – hva er så det? Det består i omvendelse fra mørkets fyrste til Ham som er verdens lys. Den består i omvendelse fra all vanetroens skepsis og tvil til å våge troens sprang på Guds bare Ord og løfte. Det er å høre Hyrdens røst og følge ham!

Det er den eneste redning som finnes for et ynklig og fattig menneske, som har det slik at tvilens orm i vår falne natur stadig gnager på hjertets innerste rot inntil vårt siste åndedrag. Det er det eneste håp som finnes for alle oss som ellers er som en flokk forvilledede får, som en adspreddt hjord som ikke har noen hyrde.

Men de som gjør det, – hører Hyrdens røst og følger ham – finner også rett vei framover, og når målet i Guds evige rike. Det gjør de tross alt mørke og alle hindringer, alle farer og fiender og all egen skrøpelighet, avmakt og rådsvillhet. Det garanterer den gode hyrde, han som satte sitt liv til for oss. Han fører og leder, han vokter og verner, han løfter oss opp, bærer oss i sin favn inntil han har oss helt framme og hjemme: «Herren er min hyrde, jeg skal ikke mangle noen ting!» (Sal 23).

«Mellom alle verdens røster
din er ene den som trøster,
led oss i ditt hyrdespor!»

Sjeleriske sannheter fra Romerbrevet

AV NORVALD YRI

Bibelsk
sjelesorg

I følgende nummer av Bibelsk Tro vil jeg forsøke å peke på noen sannheter ut fra Romerbrevet med et sjelersørgerisk sikt. Først skal vi ta for oss kap. 1,1-15.

Vi har med Gud å gjøre

Legg merke til de mange sammenhenger Gud omtales i disse vers. Apostelen Paulus sto som åpenbaringsvitne i en særstilling til Gud. Han ble utvalgt til å formidle Guds Ord til alle mennesker. Ingen av oss som lever i dag har et slikt forhold til Gud. Vi er nettopp avhengig av det Ord som allerede er gitt i Bibelen for å forstå hvem Gud er og hva han har gjort til vår frelse.

La oss først stanse for noen av de ord vi ser i Rom 1,1-4. Her omtales Guds evangelium, som Gud selv på forhånd har gitt løfte om ved sine profeter i hellige skrifter (se v. 2). Hvor kan du høre Guds stemme? Slik er det noen som også spør i dag. Du får ulike svar, noen viser til ditt eget indre, dine egne opplevelser, din fantasi, til naturen, du hører Gud i andre mennesker, osv. Men Gud har selv åpenbart for oss at han taler i hellige skrifter; de skrifter du finner i Bibelen. Disse skrifter er ulike alle andre skrifter i alle religioner. Gud selv er opphavet til ordlyden både i GT og NT. Han taler ved sine spesielt utvalgte profeter og apostler, skriftvitner. Slik har ikke Gud talt senere, eller i

andre sammenhenger. Hele Den Hellige Skrift er inngitt (innblest) av Gud ved Ånden (se 2. Tim 3,16, sml. Joh 10,35 og 2. Pet 1,19-21, les hele Luk 24).

I GT ga Gud løftet om den frelse Han ville ordne ved Messias som skulle komme. I NT ser vi oppfyllelsen av løftene i det Gud sender sin egen Sønn til verden.

Evangeliet, Guds gode budskap om frelse, handler altså om Jesus. Evangeliet står i motsetning til alle dine tanker om hvordan du skal bli frelst, det vil si bli godkjent av Gud og komme til himmelen. Det ligger dypt i ditt falne hjerte at du skal gjøre noe for å komme til Gud når du dør. Evangeliet sier noe helt annet; det sier at alt som skal til for å bli frelst fra den evige fortapelsen, frelst fra Guds vrede, det er allerede gjort ved Jesus. Gud selv har gjort det ved sin egen Sønn.

Vi kan ikke regne det som selvsagt at det er det bibelske evangelium om Jesus som forkynnes fra kristenfolkets talerstoler. Over alt lurer den fare at mennesketanker og aktivitet av ulikt slag trenger seg inn og tar den plass som evangeliet, ordet om «Jesus Kristus og Ham korsfestet» skal ha. Men da vil også den kristne tjeneste havne i almen religiøs interesse (sml. Gal 3,1 flg. og 1. Kor 2,1-5).

Troens lydighet

Legg merke til hvordan apostelen Paulus omtaler siktet målet med tjenesten som forkynner og sjelersørger (se v. 5-15). Her har vi mye å lære. «Troens lydighet» blant alle hed-

ningefolkene til ære for Jesus Kristus (v. 5), sier Paulus. Glem ikke det: Guds vilje med prester, predikanter, misjonærer osv., er at troen på Jesus skal bli skapt og styrket i våre hjerter. Troen på Jesus er da også det første store takkeemne apostelen bærer fram for Gud (v. 8). Nettopp denne tro er det apostelen ønsker å styrke ved all den nåde og gave Gud har gitt ham (v. 11-12).

I v. 12 leser vi: «At vi sammen hos dere kunne opplives ved vår felles tro, deres og min.»

Hva er selve siktemålet med forkynnelse og sjelersorg i den troende forsamling? Styrking av troslivet (sml. Ap. gj 2,42). Men legg merke til hvordan apostelen selv regner med å bli styrket og opplivet ved den nåde de troende i Rom har fått.

Når vi kommer sammen som troende, la Guds Ord få rikelig plass. La oss dele det vi selv har fått fra Bibelens ord. La ikke verdsighet og underholdning ta den tid som Guds Ord, vitnesbyrd og bønn skal ha. La ikke klapping i våre forsamlinger sette menneskeprestasjoner i sentrum. Åren tilhører Gud.

Da skal vi erfare at den sanne nød for ufrelste blir fornyet. Legg merke til v. 14-15 i Rom 1: «Jeg står i gjeld», sier apostelen.

Alle mennesker har rett på Evangeliet. Jesus døde og oppstod for alle, men det er umulig å komme til tro på Jesus uten å høre Bibelens ord: Troen må forkynnes. Paulus ville ha følge med de troende i Rom for å nå til Spania med Guds Ord. Både for-

samlingen og misjonæren måtte styrkes i troen slik at troens ord kunne nå videre til de unådde (se Rom 10,10-17; 15,20-24).

Det er da altså den åndelige fornyelse som styrker Guds folk i kallet til å vinne nye inn i hans rike.

Guds forsamling

La oss ikke glemme det: Den troende tilhører Gud selv, vi er Guds eiendom. Det gjelder både dem som fikk et forkynneroppdrag og det gjelder alle de andre troende (se v. 1 og 7 flg.). Dette grunnleggende forholdet til Gud kommer også sterkt fram i apostelens forbønnstjeneste for Guds folk (se v. 8-10).

Som troende tilhører vi hverandre som lemmer på et legeme, det er sant. Men du må alltid passe på at ingen får binde deg til et lydighets- eller tjenesteforhold i kristne sammenhenger som tar den plass Gud alene skal ha. Vi skal lyde Gud mer enn mennesker.

All sann gudstjenste er en tjeneste i ånd og sannhet (v. 9, sml. Joh 4, 23 og Rom 12, 1flg.). Vi står ikke i en tjeneste med meninger, men vi står i tjenesten med Sannheten, den vi har i Bibelen. Hvem vil høre på, spør noen. I kristne spørsmål skal vi høre på profetene og apostlene, slik vi finner deres ord i Bibelen. Du tilhører Herren. Han eier hjertet ditt. Hans Ord er avgjørende for all tjeneste i Guds rike.

«For Gud selv, som jeg tjener i min ånd i Hans Sønns evangelium, han er mitt vitne» (v. 9), slik taler apostelen. Hva gjorde Martin Luther da han skulle svare for sin tro og

sine skrifter i Worms (1521)? Han viste til Guds Ord, han gjorde det klart at hans samvittighet var bundet til dette ord. Dermed gjorde det ingenting om han hadde flertallet imot seg. Det avgjørende var å ikke få Gud imot seg. Slik må også du øve deg i å svare slik Guds Ord svarer på trosspørsmål, ja, også når det gjelder det kristne livet.

En fremtredende teolog og filosof har sagt at manipulering blir typisk for de siste tiår av vårt århundre. Manipulering betyr å bevege, å få til å være enig med, uten at en selv skal ha noe å si, ja uten at en skal tenke selv og ta overveide standpunkter ut fra en gitt norm.

Dette skjer ikke bare på det politiske og kulturelle plan generelt, men det skjer også innen religion, ja innen kristendommen.

I denne situasjon har prester, forkynnere, misjonærer, lærere og andre et stort ansvar til å oppmuntre og be for de troende at de må være et våkent, myndig lekfolk. Vi må ikke la oss manipulere bort fra sann troskap mot Guds Ord. Det folk som står for en hel Bibel trenger vår særlige støtte og forbønn.

For det er dette kristenfolket som kommer til å overlevere den bibelske arv – udelt – til neste generasjon av kristne.

(Forts. neste nr.)

Krykkene

Jeg skulle gå på livets veg, men sto.
Jeg kunne ikke gå foruten krykker.
En krykke het: min anger og min tro.
Men ved det første skritt
gikk den i stykker.

En krykke het: min kjærighet til Gud.
Jeg lette opp og ned men fant den ikke.
En krykke het: å holde lovens bud,
hver tøddel og bokstav
til punkt og prikke.

Jeg prøvde også den. Den knakk i tu.
Jeg bad og tryglet Gud
om kraft fra oven.
Men jeg var makteslös og så med gru,
at jeg var lei av både Gud og loven.

Dikteren Olav Nergård

Diktet «Krykkene» er skrevet av Olav Nergård, bonde og dikter fra Røra i Nord-Trøndelag. Han døde for et år siden i en alder av 87 år. I en sammenheng sa han det slik: «Etter at jeg begynte som bonde, kunne jeg sitte lange stunder i uthuset og skrive ned mine tanker på papir som jeg rev av kraftførsekker. Diktertrangen overdrovet fullstendig bonden i meg.» I anfektelse over å fremme sin egen ære gikk store mengder dikt på bålet, noe han senere angret.

Olav Nergårds testamenterte alle sine dikt (ca. 12 kofferter) til en stiftelse som må bygge all sin virksomhet på det grunnsyn at hele Bibelen er Guds ufeilbarlige og inspirerte Ord, og han ønsket at hans dikt, som er sterkt sjelesørgeriske, måtte bli til hjelp for noen. De fleste dikt kan settes tone til.

En del av Nergårds dikt har vært trykt i avisar og kristelige blader, men storparten er ennå ikke offentliggjort. Venner av Nergård vil gjerne legge til rette slik at flest mulig dikt kan bli offentlig kjent. Etter fleres vurdering har dette forfatterskap også stor kulturhistorisk og dikterisk verdi.

Tilbake til dette i senere utgave av Bibelsk Tro, hvor vi også vil komme med flere dikt fra Olav Nergård hånd.

En krykke het: min gråt,
min bønn, min takk.

En annen het: å redelig fornekte
seg selv. – Jeg prøvde begge,
men de knakk.

Hos meg var intet godt og sant og ekte.

En krykke het: å kunne ta imot
Guds nåde, men hva kunne vel jeg arme,
som sto der uten kraft til bønn og bot,
og uten noen hellig glød og varme?

En krykke het: å overgi seg helt.
Jeg støttet meg på den, men skalv og bevet.
Den knakk fordi mitt hjerte var så delt,
av synd og onde tanker gjennomvevet.

En krykke laget jeg meg også ved
å grave i mitt indre slik en graver
der i sitt eget hjerte etter fred.
Men alle slike krykker falt i staver.

Jeg prøvde, i det hellig livsprogram,
å stå med seier fram på alle krykker.
Det endte i den absolute skam.
For alle falt for meg totalt i stykker.

Nå ble jeg rasende på lovens tvang,
og sint på Gud. Jo, loven virker vrede.
Jeg var fortapt. Jeg så min undergang.
Tross alt mitt strev så ble jeg aldri rede.

Jeg prøvde alle krykker, alt av mitt,
men falt aldeles helt og holdent sammen.
Slik lå jeg dømt og makteslös og slitt
og selvoppgitt i synden,
skylden, skammen.

Da, Herre Jesus, fikk jeg se at du
har gitt deg selv for meg slik at jeg eier
fullkommen alt som gikk så helt i tu.
Jeg fikk din død, oppstandelse og seier.

Når alle krykker, alt mitt eget, falt,
da fikk jeg se det ord som du forkynner:
Du holdt Guds lov for meg, i ett og alt;
du bar min straff og sonet mine synder.

Og dermed fikk min sjel en annen makt
– et annet liv, fordi jeg så du gjorde
forlikelse for meg. Det er fullbrakt!
Du åpenbarte deg for meg i Ordet.

Og bare ved å stadig se på deg,
så får jeg lov å kaste hver en krykke.
Da går jeg løst og fri og glad din veg;
for da er du min fred, min kraft og lykke

OLAV NERGÅRD

Profeten Hoseas

AV GUTTORM RAEN

Bibel-
studie-
serie

Innledning

Dette bibelstudiet har til hensikt først og fremst å få fram budskapet i de bibelske tekster, og vise hvilken betydning dette har også for oss i dag.

Er Bibelen Guds åpenbare ord til oss, og den eneste absolutte norm for lære og liv, er det for det første nødvendig å kjenne til hva den sier. Og fordi vi møter stadig sterkere tendenser til å sette til side Bibelens ord i forkynelse og praksis, endog blant mennesker som kalles seg kristne, er det om å gjøre å få fram hvor aktuelt Guds Ord er til alle tider, ikke minst i dag.

I tillegg vil vi prøve å gi hjelp til å tenke igjennom ulike problemer som reiser seg i forbindelse med bibeltolkingen. Det kan være tale om steder der teksten til alle tider har voldt fortolkere vansker («crux interpretorum»), eller problemer som berører på moderne teologiske oppfatninger. Det kan gjelde detaljer i forbindelse med enkeltsteder, såvel som helhetsforståelsen av skrifter eller større avsnitt. I møte med moderne teologiske tanker som drar tilliten til Bibelen i tvil, ønsker vi ikke å gå utenom problemene, men å påvise at slike tanker langt fra har krav på å være noen absolutt «autoritet», og at det går an å arbeide seg gjennom problemene i full til litt til det Bibelen sier. Men det er selv sagt begrenset hvor detaljert en kan gå til verks, om en ikke skal miste helhetsoversikten. Og svært ofte er det jo grunnsynet som avgjør hvilken holding en har til teksten.

Av praktiske grunner vil vi konsentrere oss mest om steder der det er reelle forskjeller i norske oversettelser av Bibelen. Vi benytter gjennomgående Norsk Bibel '88, med henvisninger til andre oversettelser der det er naturlig.

Vi vil begynne med en del av Det gamle Testamente som er både allsidig og full av lærdommer for oss, samtidig som mange troende kjenner lite til hva som står der.

Profeten

Hoseas er en av de personer i Bibelen som vi får lite opplysninger om. Men det er åpenbart at han både hørte til og virket i Nordriket, Israel. Det ser vi av måten han omtaler forholdene på (se f.eks. 7,5). Dette skiller ham ut fra de andre skriftprofetene – som for det meste kom fra Juda, Sydriket. Blant de andre skriftprofetene er det bare Jonas – som var fra Galilea – som vi vet om at han var fra Nordriket.

Det som er spesielt for Hoseas, slik vi møter ham i dette skriftet, er hans ekteskap – som ble en profetisk lignelse for folket. Også andre profeter opplevde eller ble bedt om å utføre handlinger som illustrerte deres budskap (sml. Jes 7,3; 8,3 flg., Jer 13; 16, Esek 4-5, 24,15 flg.). Men det som er fortalt om Hoseas' giftermål og familie, har flere sære gne trekk. Tolkingen av dette skal vi komme tilbake til.

Tiden

Den tid Hoseas virket, er oppgitt i bokens første vers. Vi skal komme litt tilbake til det. La det bare være nevnt at det var på

den tiden da Israel sto på høyden i makt og velstand – kanskje omrent da denne perioden kulminerte. Dette i seg selv gir bokens budskap en sterk aktualitet for oss i dag, som lever i et samfunn som i løpet av de siste ti år har gitt oss stadig bedre materielle kår. Finner vi i tillegg parallelle i de åndelige forhold som omtales, må det bli enda mer om å gjøre for oss å få tak i budskapet.

Boken

Skriftet faller klart i to hoveddeler: 1) Hoseas' ekteskap og de profetiene som er knyttet til det (kap. 1-3), og 2) andre profetiske budskap (kap. 4-14). Mer detaljert inndeling av den første delen vil vi si litt om i forbindelse med begynnelsen av kap. 1, og av den siste forbindelse med begynnelsen av kap. 4.

Budskapet

Tiden da Herrens budskap kom til Hoseas

Overskriften til boken lærer oss tre viktige ting: 1) Det var *Herrens Ord* som ble gitt. 2) Budskapet ble gitt gjennom en bestemt person, profeten Hoseas. 3) Budskapet ble gitt til en bestemt tid.

At Herrens ord kom, er et vanlig uttrykk hos de gammeltestamentlige profeter (sml. Joel 1,1; Mi 1,1). Det var ikke noe de tok seg til av seg selv, eller noe som sprang fram fra deres egne tanker og hjerte. Nei, det kom utenfra. Det var *Herren* som ga dem budskapet og kalte dem til å bære det fram. Her er en av de store forskjeller mellom sann og

falsk profeti. (Se nærmere om dette i Jer 23,9 flg.) Videre skal sann profeti kjennes på at den er i samsvar med den åpenbaring Gud har gitt oss (5. Mos 13,1 flg.)

Dermed blir det også betydningsfullt at budskapet blir gitt gjennom en navngitt person. Selv om vi ikke får greie på så mange detaljer om hvordan det kom, er det ikke noe som har oppstått på en diffus måte, men ved at Gud talte gjennom bestemte personer.

Det kan være grunn til å spørre om ikke moderne teologer med og avsvekker avgjørheten i det bibelske budskap, når man nærmest regner det som en selvfolge at mye av innholdet i de profetiske skrifter er blitt utformet ikke av den navngitte profeten selv, men av «elever» og «redaktører» – på tross av at ikke teksten gir noen antydning om dette. Dette er et spørsmål som vi ikke kan ta opp til noen nærmere overveielse her. Men når det f.eks. spørres om det bibelske budskap blir mindre autoritativt ved å anta at det kan ha foregått en slik prosess før teksten fikk sin endelige form, er det naturlig å stille et motspørsmål: Hvorfor skal det være nødvendig eller endog saklig rett å postulere en slik prosess?

En analogi kan være med å vise hvor meningsløst det er å godta som grunnprinsipp den historisk-kritiske ide om de profetiske skrifters tilblivelse: La oss ta et diktverk, f.eks. av Henrik Ibsens drama. Tenker vi om dette slik den historisk-kritiske teologi gjør om profetskriftene, vil det altså være både legitimt og nødvendig at «elever» eller en «redaktør» arbeider Ibsens drama til sin endelige form, som da må regnes for å være mer akseptabel enn den opprinnelige.

Nå er de bibelske profetier mye mer viktige enn et stort diktverk. For noe av det mest grunnleggende for profetiene er jo at de ikke er menneskeord, men et autoritativt budskap som Gud har åpenbart og gitt. Ut fra dette ser vi at aksiomet

om at de profetiske budskap må være bearbeidet av andre, røper et helt annet bibelsyn enn den holdning som vil boye seg for Ordet slik det er gitt oss. Også på dette området er det viktig at våre «forskningsresultater» blir vurdert i lys av det som teksten virkelig sier.

For ikke å bli misforstått, må vi gjøre oppmerksom på også en annen side av dette prinsippet. Det som er sagt ovenfor, betyr selvsagt ikke at profeten selv i alle tilfelle måtte føre budskapet i pennen. Vi har flere eksempler på at det ikke var tilfelle (sml. Jer 36, Jesus skrev jo ikke noe selv). Og vi har eksempler på at framstillingen bygger på noe som tidligere er skrevet (Luk 1,1-4; 2. Krøn 9,29). Med andre ord: Bibelen selv viser oss at det var flere måter budskapet ble nedtegnet på, og den variasjon er det viktig å være oppmerksom på. Det gjelder også det faktum at ikke alt behøver å være ordrett sitat, men kan være et resymé e.l.

Men problemet oppstår når en med grunnlag i slike kjengjerninger vil hevde – som moderne teologi ofte gjør at det er kommet tilføyelser til, eller gjort omforminger av budskapet slik det opprinnelig ble gitt.

Hoseas var en samtidig av Esaias (Jesaia) og Mika (Jes 1,1; Mi 1,1), og det innebærer at hans virke strakte seg over lang tid, fra (slutten av) Ussias' regeringstid til (begynnelsen av) Esekias' (Heskias). Ussias var konge i en lang periode (over 50 år). Han døde i 739 f. Kr. Esekias' regeringstid tok antakelig til omkring 715 f. Kr. (eller 729 f. Kr. om en regner med den perioden han regjerte sammen med sin far).

De regeringsår som nevnes i Konge- og Krønikebøkene, har vært gjenstand for mye diskusjon, til dels fordi de perioder som er oppgitt for henholdsvis Israels og Judas konger ikke alltid ser ut til å passe sammen, til dels pga. jamføring med andre begivenheter i Midt-Østen i tidsrommet, begivenheter som også nevnes i Det Gamle Testa-

En evig rettferdighet!

Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vidner om, åpenbaret uten loven (Rom 3,21).

Guds rettferdighet betyr her den rettferdighet som Jesus vant oss ved sitt fullkomne liv, lidelse og død i vårt sted.

Trossannhet

Denne Guds rettferdighet er åpenbart nå, det vil si: Den er skaffet til veie. Den er guddommelig og aldeles fullkommen, for den er av lovgeberen selv.

Denne Guds rettferdighet er evig. Jesu lovoppfyllelse, lidelse og død har evig verdi for oss, fordi han var sann Gud og tillike sant menneske.

Denne Guds rettferdighet trengte han ikke selv, den skaffet han til veie for oss. Den kan dekke og

godtgjøre hvert menneskes største synder. Denne rettferdighet er helt tilstrekkelig for deg. Den strekker seg til alt som heter menneske. Derfor skal budskapet om denne rettferdighet forkynnes til alle mennesker i hele verden!

Fordi denne Guds rettferdighet har evig verdi, varer den evig. Adams rettferdighet besto så lenge han klarte å være lydig. I det øyeblikk han var ulydig, var det forbi med hans rettferdighet! Men Jesus vant oss en evig rettferdighet! (Dan 9,24.) Han vant en evig forløsning (Hebr 9,12).

«Derav følger at den som ved troen lever av Kristi rettferdighet, han har en bestandig og urokkelig rettferdighet for Gud hvordan det enn

skifter med hans egen fromhet» (Rosenius).

«Fordi det ligger en evig synd i vårt kjød, var det også nødvendig at vi skulle ha en evig rettferdighet i Kristus» (Luther).

KRISTOFFER FJELDE

*Engstede hjerte,
opp av din smerte!
Glemmer du aldeles bort
hva du har:
Frelserens vennskap,
nåde og kjennskap!
Ennå han lever
og er som han var.*

*Synden deg plager,
netter og dager.
Dog – du en evig
rettferdighet har!
At vi errene,
skylder vi ene
Lammet, ja Lammet
som syndene bar!*

CARL OLAF ROSENIUS

mente. Ved blant annet å anta en viss grad av felles regjeringstid (som f.eks. mellom David og Salomo (1. Kong 1) og ulikheter mht. dato for nytt år og måten det første regjeringsår ble regnet på, har en med stor sannsynlighet kunnet sette en kronologi som stemmer med de data som Bibelen selv gir – med en usikkerhetsmargin på bare et par år i enkelte tilfeller.

Netttopp dette punkt er det første som kritisk teologi anser som grunnlag for å tale om seinere redaksjon av skriftet. Den skal være utført i Juda, og opplistingen av Judas konger viser at «redaktøren» anså dette som den legitime kongerekke. Samtidig er det da tilføyd en del ord rettet mot Juda (1,7 o.a.).

Med dette er konklusjoner som bygger på den

ikke beviste forutsetning at en slik redaksjon har funnet sted. Den bibelske historie viser oss at en annen forståelse er minst like rimelig: Helt fra riket ble delt etter Salomos tid, var det åpenbart for alle som kjente til Herrens åpenbaring, at det var i Juda linjen etter Davids ætt fortsatte, mens Israel både valgte andre konger og en annen religion. Dermed kan det like godt være Hoseas selv som har villet understreke Guds handling gjennom historien på denne måten. Og levde han fram til etter Samarias ødeleggelse (722 f. Kr.), kan det hende han har fullført nedtegnelsen da.

I Israels historie er det Jeroboam II som er nevnt.

Han regjerte i 41 år, og døde i 753 f. Kr. (1. Kong 11,24).

Etter Jeroboams død gikk det raskt tilbake med riket – inntil Samaria ble endelig ødelagt av Assyria i 722 f. Kr. Tidssangivelsen her i overskriften til Hoseas' bok viser oss at dette er et budskap som er gitt til et folk som nok opplevde materiell velstand, men som åndelig sett hadde forlatt den sanne Gud. Fra Guds side var det en spesiell nådetid for folket før den endelige dommen kom (2. Kong 14,26). Hoseas var en av dem som på denne tiden kalte mennesker til omvendelse.

(Forts. neste nr.)

Om Skriften

Vi tar her med noen uttalelser om skriftsyn. I en tid da tvil og fornekkelser lyder rundt en fra mange kanter, trenger vi den hjelp slike vitnesbyrd kan gi.

Aktuelt emne

▼ Augustin:

Dersom jeg kommer til et avsnitt som synes å være i konflikt med sannheten, tviler jeg ikke et øyeblink på at det er avskriven eller oversetterne som gjorde en feil eller at jeg ikke har forstått saken. *Det ville være en synd å ha twil angående feil hos apostlene og profetene.*

▼ Martin Luther:

«*Skriften kan ikke feile*» (XIX-1073). «Det er umulig at Skriften skulle motsi seg selv. Det bare synes så for den vettløse og hardnakke kritiker» (IX-336). Og når Luther kom til en uoverensstemmelse han ikke fant noen løsning på, sa han: «Jeg avslutter saken med å bekrefte min uvinthet, *for det er bare Den Hellige Ånd som vet og forstår alle ting*» (I-721).

▼ David Hedegård:

For reformatorene og reformasjonskirkene var det selvsagt at Bibelen har en ubetinget autoritet. Bibelen alene sier oss hva vi skal tro og hvordan vi skal leve. Og denne Bibelens autoritet har sin grunn i at den er Guds egen tale til

mennesket. Skriftenens autoritet er således i virkeligheten Guds egen autoritet. Å tro Skriften er å tro Gud, å adlyde Skriften er å adlyde Gud.

Hvorfra har man fått dette syn på Bibelen? For reformatorene er det, som nettopp nevnt, noe selv sagt. De forsøker aldri å bevise at Bibelen er Guds Ord, og de stiller ikke opp noen teorier om den sak. Det er også lett å se at denne innstilling til Bibelen ikke var noe nytt. For reformatorene var det hevet over enhver diskusjon at Kristi kirke alltid har betraktet Bibelen slik.

(Om Bibelen)

▼ Tormod Vågen:

Det synet seg alltid at dei menn og kvinner som fekk ei himmelsk kraft til å gjera ein innsats i Guds rike på jorda, trudde Guds Ord heilt. Eg kjenner nokre av dei vanskar som denne tru har å kjempa med. Men eg har også opplevd at Bibelens veg «Gjennom tru skal vi skynna», er open også i vår tid. *Ei veik tru på Ordet føder eit veikt liv!* Ei barnsleg og sterkt tru er vilkåret for kraft.

(I Kongens nærleik)

▼ Carl Fr. Wisløff:

For hvem kan fortelle meg med absolutt sikkerhet, hvilke områder i Bibelen som er uvesentlig?

Gud åpenbarte seg i historien, dvs. han grep inn og gjorde sine store gjerninger til menneskenes frlse til bestemt tid og sted. Ikke for intet taler vi

om frelseshistorien, og med det mener vi den lange rekke av guddommelige handlinger fra fallets dag (1. Mos 3) til Jesu oppstandelse og Den Hellige Ånds komme. Bibelen forteller oss om alt dette. De hellige Guds menn forteller oss om det i skrifter som er blitt til under Åndens ledelse. Vi har ikke noe utgangspunkt for å dømme noe av det som feilaktig.

(En grunn å stå på
– en kurs å følge)

▼ Olav Valen-Sendstad:

...Og så Bibelen. Den heligste av alle nådemidlene, *bøkenes bok, verdenslitteraturens perle*. Alle er vel fylt av begeistring for dens tale? Den blir vel flittig studert da?

Vi vet at sannheten er en ganske annen.

Ingen bok skildrer menneskene mer, og ingen bok har de vel anvendt så mye kunst og flid på å få kritisert sørder og sammen, få redusert ad absurdum. Ved snesevis av universiteter verden over er såkalte «religionsforskere» og «teologiske vitenskapsmenn» opptatt med, for offentlig betaling, å kritisere Bibelen.

Og likevel står Bibelen der. Som et fjell i opprørt hav. Jo mer uviljens opprørte hav prøver å skylle over den og begrave den, desto renere og mer lutret reiser den seg som veiviser for sjeler i havsnød. Underlige bok – skrevet med Guds finger!

(Ordet og troen)

Medarbeidere/ skribenter

Reidar Eriksen: Født 1922 i Stavanger. Diakonutdannet ved Det norske Diakonhjem, Oslo, 1948. Stavanger off. Lærerskole 1968. Misjonær i Etiopia 1949–67. Lærer Nærø ungdomsskole 1968–70, Kvås folkehøgskole 1970–74. Rektor Fjelltun Bibelskole, Stavanger, 1974–89.

Kristoffer Fjelde: Født 1924 i Strand. Teologisk embets-eksamen 1954. Forkynner i Samemisjonen, Finnmark 1946–47. Forkynner i NLM 1954–87. Har bl.a. vært bysekretær i Drammen, Trondheim, Bergen, Kristiansand, Sandnes og Oslo. 1963–66 var han pastor i Salemkirken i Chicago.

Arvid Joramo: Født 1941 i Rennebu. Teologisk embets-eksamen 1974. Lærer ved DVI's bibelskole i Bergen 1974–79. Nå gardbruker og timelærer i grunnskolen på Sundlandet, Sør-Trøndelag.

Olav Hermod Kydland: Født 1940 i Høyland, Sandnes. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embets-eksamen 1968. Mellomfag i pedagogikk. Grunnfag i engelsk. Misjonær på Taiwan 1975–79. Nå lektor ved Time vidaregående skole, avd. Åna.

Guttorm Raen: Født i 1942 i Grindheim. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embetseksamen 1966. Studieopphold i USA og Tyskland. Misjonær i Japan 1967–83. Underviste flere år ved seminaret i Kobe.

Olav Toft: Født 1923 i Lindås. Teologisk eksamen ved Misjonsskolen/Misjonshøgskolen 1950. Praktisk-teologisk eksamen. Diplome de langue française 1951. Studerte afrikansk historie og islam ved London-universitetet i to semester. Mellomfag i religionshistorie og fenomenologi 1973. Misjonær i Kamerun. Lærer ved Misjonsskolen/Misjonshøgskolen 1957–76. Sokneprest i Høgsfjord. Generalsekretær i Den norske Muhammedanermisjon 1978–86. Fengselsprest ved Åna Kretsengsel.

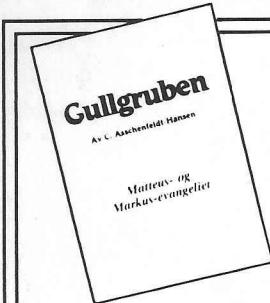
Niels Ove Vigilius: Født 1931 i Danmark. Cand. theol. 1962. Landssekretær i Kristelig Forbund for Studerende og Skoleungdom 1962–69. Bibelskolelærer ved Luthersk Missionsforenings Høiskole i Hillerød 1970–76. Formann for Dansk Bibel-Institutt 1972–74. Fra 1975 studierektor samme sted.

Norvald Yri: Født 1941 på Hareid. Misjonsskolen på Fjellhaug 1962–66. Teologisk embetseksamen 1968. Misjons-teologisk doktorgrad fra Fuller Theological Seminary, California, USA 1973. Har vært misjonær i Etiopia og Tanzania. Nå lærer ved Fjellhaug Skoler.

C

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264,
4350 Nærø

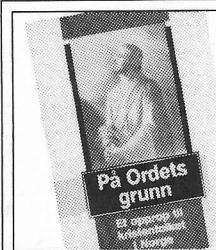

«Jeg kan ikke
nok anbefale det
for alle kristne»
Øivind Andersen

Nytt fortolkningsverk
GULLGRUBEN
Matteus- og Markus-evangeliet

Innb. 265,-

Be om brosjyre:
Antikkforlaget
4350 NÆRBØ

Norvald Yri m/flere:

På Ordets grunn
Et opprop til kristenfolket i Norge
Antikkforlaget Kr. 25,-
Boks 143, 4350 Nærø

Bli fast leser av Bibelsk Tro!!!

Dette første nummeret er kanskje mottatt uten at du har bedt om det. Hvis du ønsker å abonnere på tidsskriftet, kan vedlagte postgiro-innbetalingskort benyttes. Ordinær pris er kr. 100,-, for skoleungdom kr. 70,-. Bibelsk Tro kommer ut 6 ganger i året. Bankgironummer og andre nytte opplysninger finner du på side 1, første spalte.

Kryss av på innbetalingskortet hvis navn og/eller adresse er skrevet feil, likeså hvis du ønsker å gi en gave.

Redaksjonen